

Sygn. akt II KKN 414/98

W Y R O K
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 kwietnia 2001 r.

Sąd Najwyższy w Warszawie - Izba Karna na rozprawie w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN - Halina Gordon - Krakowska

Sędziowie: SN - Elżbieta Sadzik

 SN - Marek Sokołowski (spraw.)

Protokolant: Teresa Jarosławska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Józefa Gemry

po rozpoznaniu w dniu 3 kwietnia 2001 r.

sprawy **R. K.**

skazanego z art. 201 kk z 1969 r. i in.

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 24 lutego 1998 r., sygn. II AKa [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Wojewódzkiego w O.

z dnia 18 czerwca 1997 r., sygn. II K [...]

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Apelacyjnemu
w [...] do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.**

U Z A S A D N I E N I E

Sąd Wojewódzki w O. wyrokiem z dnia 18 czerwca 1997 r. sygn. akt II K [...] uznał R. K. za winnego tego, że w okresie od 27 lipca do 28 sierpnia 1993 r. w G. oraz w miejscowości B., przestępstwem ciągłym, w warunkach recydywy, wyłudził od Zakładów [...] w G. mienie znacznej wartości w postaci kwoty 216 300 zł w ten sposób, że przedłożył dokumenty świadczące o posiadaniu w dzierzawionych magazynach na składzie konsygnacyjnym zakupionych dla tych Zakładów 515 ton nasion rzepaku, podczas gdy w rzeczywistości nasion tych nie posiadał – to jest przestępstwa z art. 201 d.kk w zb. z art. 266 § 4 d.kk w zw. z art. 10 § 2 d.kk, z art. 58 d.kk i art. 60 § 1 d.kk i za to skazał go na karę 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz 5.000 zł grzywny.

Apelacje od tego wyroku wnieśli prokurator i obrońca R. K.. Prokurator zarzucił rażącą niewspółmierność kary grzywny i wniósł o podwyższenie tej kary. Obrońca zarzucił obrazę przepisów postępowania, błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego. W apelacji zawarty był także wniosek o uzupełnienie przewodu sądowego przez przeprowadzenie dowodu z dokumentu.

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 24 lutego 1998 r. sygn. akt II AKa [...], po sprostowaniu oczywistej omyłki pisarskiej, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Wojewódzkiego.

Powyższy wyrok zaskarżył kasacją obrońca oskarżonego zarzucając

1. obrazę art. 401 d.kpk polegającą na tym, że Sąd Apelacyjny nie zarządził sprowadzenia oskarżonego pozbawionego wolności na rozprawę, uniemożliwiając mu obronę, co mogło mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia,
2. obrazę art. 3 § 1, art. 313 § 1 i art. 402 § 2 d.kpk polegającą na nieuwzględnieniu wniosku dowodowego zawartego w apelacji.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie, a na rozprawie kasacyjnej wniósł o uwzględnienie kasacji.

Rozstrzygając sprawę Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest zasadna. Sąd Apelacyjny nie uwzględnił wniosku o uzupełnienie przewodu sądowego przez przeprowadzenie dowodu ze znajdującego się w aktach dokumentu uzasadniając swoje stanowisko tym, że „Sąd odwoławczy nie może przeprowadzać postępowania dowodowego co do istoty sprawy” oraz tym, że „zgłoszony dowód nie ma istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy”.

Pogląd, że sąd odwoławczy stosownie do art. 402 d.kpk nie był władny przeprowadzać postępowania dowodowego co do istoty sprawy był oczywiście błędny bowiem możliwość taką wyraźnie przewidywał przepis § 2 art. 402 d.kpk. Przepis art. 402 d.kpk w ogóle nie mógł stanowić podstawy do oddalenia wniosku dowodowego. Jeżeli sąd odwoławczy przyjął, iż przeprowadzenie dowodu, o który wnosił obrońca w apelacji, spowoduje konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w co najmniej znacznej części, to winien uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania celem przeprowadzenia tego dowodu.

Oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z dokumentu mogło być oparte na przepisie art. 155 § 1 d.kpk. Uzasadnienie postanowienia Sądu Apelacyjnego nie powołuje się na żadną z podstaw przewidzianych w tym przepisie. Stylizacja uzasadnienia wskazuje, że ocenie podlegał wnioskowany dowód (choć nie został przeprowadzony), a nie okoliczność, która ma być udowodniona – co jest oczywiście sprzeczne z art. 155 § 1 d.kpk. Również niczego nie wyjaśnia zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku stwierdzenie, że Sąd nie uwzględnił wniosku dowodowego „uznając, że nie

zachodzi potrzeba uzupełnienia przewodu sądowego w rozumieniu art. 402 § 2 kpk”. W szczególności nie nadal nie wiadomo dlaczego Sąd uznał, iż taka potrzeba nie zachodzi i w związku z tym nie można poddać kontroli instancyjnej rozumowania prowadzącego do takiego wniosku.

Uzasadnia to uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu o ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Rzeczą Sądu Apelacyjnego będzie ponowne rozpoznanie wniosku dowodowego w sposób przewidziany w obowiązujących obecnie przepisach art. 452 i art. 170 kpk i dalsze postępowanie zależne o rozpoznania tego wniosku.

W tym stanie zbędnym staje się rozważanie czy doszło również do naruszenia przepisu art. 401 d.kpk zwłaszcza, że obecnie obowiązuje odmienne uregulowanie w tym przedmiocie (art. 451 kpk).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

Przewodniczący SSN: (Halina Gordon – Krakowska)

Sędziowie SN: (Elżbieta Sadzik)

(Marek Sokołowski)

aw
f/jw